

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ Σ. ΘΕΟΧΑΡΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΤΗΣ 23ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1991

Κύριε Πρόεδρε,

Κατὰ τὴν ἐπικειμένην ἐπέτειον τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ὁρθο-δοξίας, ποῦ τιμᾷ τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου ἀλλὰ καὶ τῆς παλιγ-γενεσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἡ πανηγυρική συνεδρία τῆς Ἀκαδη-μίας εἶναι ἀφιερωμένη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τὴν βράβευσιν ἔργων καὶ πράξεων σχετιζομένων μετὰ τὴν ζωὴν καὶ δραστηριότητα τοῦ Ἑθνους μας.

Κατὰ τὸν Ὁργανισμόν τῆς Ἀκαδημίας ἡ σημερινὴ ἐορτὴ ὀρίζεται ὡς ἡ ἡμέρα ἀπονομῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀριστείου τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ ἀρι-στεῖον αὐτὸ ἀπονέμεται κατὰ τετραετεῖς περιόδους ἐκ περιτροπῆς εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα, τὰς ἱστορικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Τοῦ βραβείου αὐτοῦ δικαιούται πᾶς Ἑλλήν πολίτης, πλὴν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν καὶ τῶν ἤδη βραβευθέντων δι' αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ συνόλῳ τῆς προγενεστεράς αὐτοῦ ἐργασίας ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς διὰ τοῦ ἔργου του, τοῦ συντελεσθέντος κατὰ τὴν τε-λευταίαν τετραετίαν συνέβαλεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἢ τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Συνάγεται επομένως ἐκ τοῦ σχετικοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τοῦ ἔτους 1927 ὅτι ὁ νομοθέτης ἀνέθετεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν τὴν βράβευσιν καὶ ἀπονομὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 1001 τοῦ 1917 καθιερωθέντος Ἐθνικοῦ Ἀριστείου Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν, ὥριζε δὲ ὅπως ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου λαμβάνη χώραν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἡδὴ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, διανύουσα τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον ἔτος ἀπὸ τῆς λειτουργίας της κατὰ τὴν δευτέραν καὶ σύγχρονον περίοδον τῆς μακραιῶνους ζωῆς, εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὴν εὐτυχῇ θέσιν νὰ ἀπονείμῃ τὸ βραβεῖον αὐτὸ καθὼς καὶ ἄλλα βραβεῖα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν συμβολὴν τοῦ Ἑλλήνος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προβολὴν τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ἱστορίας του.

Σκόπιμον κρίνεται νὰ ὑπομνησθῇ ἐδῶ ὅτι ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἡ ἀρχαιότερα ὄλων τῶν Ἀκαδημιῶν, τὸ ἴδρυμα ἐξ ἄλλου τὸ ὁποῖον εἰσήγαγε τὸν θεσμὸν τῆς Ἀκαδημίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πλάτωνος τὸ 387 π.Χ. περίπου ὡς ἴδρυμα συστηματικῆς παρακολουθήσεως τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Κατ' ὥρθωσεν νὰ ἐπιβιώσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίου τοῦ Α'. Ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός, ἀντιληφθεὶς τὴν ἔλλειψιν συστηματικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα ἐθνικὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν, κυρίως διὰ τῆς Ἀκαδημίας της, τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ τοῦ Σεραπείου της, τῆς Βυρητου. τῆς Γάζης καὶ ἄλλων ἐθνικῶν κέντρων, καθώρισε διὰ διαταγμάτων τὴν ἴδρυσιν τοῦ Πανδιδασκτηρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς τὸ 529 μ.Χ. ἀπεφάσισε τὴν πλήρη διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 529 μέχρι τοῦ 1926 ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐσχόλαζεν, ἀλλὰ σοφοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους μετελαμπάδευσαν τὴν ἰδέαν κατὰ τὸν 13ον μέχρι τὸν 15ον αἰῶνα εἰς τὴν Δύσιν καὶ κυρίως τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψαν ὅλαι αἱ δυτικαὶ ἀκαδημαίαι.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται σήμερον παραδεκτόν, ὅχι μὲ μικρὲς δυσκολίες, ὅτι ὁ ἀρχέγονος πυρὴν τῆς ἰδέας τῆς Ἀκαδημίας προέρχεται ἐκ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θεωρεῖται πρώτη τῇ τάξει μεταξὺ ὅλων τῶν Ἀκαδημιῶν καὶ δικαίως ὁ σύγχρονος νομοθέτης κατὰ τὴν ἐπανίδρυσίν της ἔδωσε εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τίτλον πλησιάζοντα κατὰ τὸ δυνατὸν καλύτερον πρὸς τὴν ἀρχαίαν πρόγονόν της.

Μετὰ πρότασιν τῆς Τάξεως τῶν *Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν* καὶ ἀπόφασιν τῆς *Ὀλομελείας* ἀπονέμεται τὸ Ἀριστεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν διὰ τὸ ἔτος 1991 εἰς τὸν γλύπτην κ. **Νικόλαον Περαντινόν.**

Ὁ γλύπτης κ. Νικόλαος Περαντινὸς ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Θωμοπούλου. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του ἀσκήθηκε πρὸ πάντων στὴν τεχνικὴν τοῦ μαρμάρου, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη κοντὰ σὲ παλιοὺς καλοὺς μαστόρους. Ἐλάχιστοι εἶναι σήμερα οἱ γλύπται ποὺ κατέχουν τὴν παραδοσιακὴν τεχνικὴν τοῦ μαρμάρου. Ὁ κ. Ν. Περαντινὸς εἶναι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς. Συγχρόνως καὶ ἀργότερα. μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του στὴν Σχολὴν συνεργάστηκε μὲ τὸν γλύπτην Μ. Τόμπρον, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μαζί μὲ τὸν Θωμόπουλον ὡς ὁ δάσκαλός του.

Τὸ 1941 διορίστηκε στὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ὡς μόνιμος γλύπτης. Ἡ θητεία του ἐκεῖ ὑπῆρξε μακροχρόνια καὶ γόνιμη.

Τὸ 1947 μὲ ὑποτροφίαν τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν εἰργάσθη εἰς τὴν Académie Jullian καὶ τὴν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν τῶν Παρισίων.

Μετὰ τὰς σπουδὰς του εἰς Παρίσιους, τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν γαλλικὴν γλυπτικὴν τοῦ τέλους τοῦ 19ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα, καθὼς καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν σύγχρονον τέχνην. Σὲ ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον ὁ καλλιτέχνης ἡσχολήθη καὶ εἰδικεύτηκε ἐπίσης εἰς τὴν τέχνην τοῦ μεταλλίου, δοκιμάζοντας κάθε εἶδος τεχνικῆς, κατέχει δὲ τὴν τεχνικὴν τοῦ μεταλλίου καὶ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τέχνης.

Μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν περίοδον ἡ προσωπικότης καὶ αἱ βασικαὶ κατευθύνσεις τῆς τέχνης τοῦ κ. Ν. Περαντινοῦ ἔχουν ἤδη διαμορφωθῇ,

ὅπως τὸ μαρτυροῦν τὰ ἔργα της νεότητός του καὶ καθορίζουν ἀμετακλήτως τὴν μετέπειτα δραστηριότητά του.

Ἀπὸ τοῦ 1935, νεώτατος ἐξέθεσεν εἰς διαφόρους αἰθούσας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ 1936 εἰς τὴν Biennale τῆς Βενετίας. Ἐλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς Πανελληνίους Ἐκθέσεις ἀπὸ τὸ 1937 καὶ ἐξῆς, καθὼς καὶ εἰς ἐκθέσεις εἰς Παρισίους κατὰ τὰ ἔτη 1948 καὶ 1949.

Θὰ ἦταν μακρὰ ἡ ἀπαρίθμησις ὅλων τῶν ἐκθέσεων εἰς τὰς ὁποίας παρουσίασεν ἔργα του ὁ καλλιτέχνης. Ἰδιαίτερα τονίζεται ἡ παρουσία του σὲ ὅλες τὶς διεθνεῖς ἐκθέσεις μεταλλίων εἰς Εὐρώπην καὶ ΗΠΑ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακροῦς καλλιτεχνικῆς δημιουργίας του ἀπὸ τὸ 1936 μέχρι σήμερον ὁ καλλιτέχνης ἔτυχε πολλῶν τιμητικῶν διακρίσεων καὶ βραβείων.

Εἰς τὰ γλυπτὰ τῆς πρώτης περιόδου, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1936, συναντοῦμε ἤδη ἀμέσως ἀρτιότητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πού συνεπάγεται ἀκρίβειαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς. Ἀντιπροσωπευτικὰ τῆς τεχνολογίας τοῦ καλλιτέχνου εἶναι κυρίως πορτραῖτα νέων γυναικῶν πού συνδυάζουν μὲ τὴν ἡρεμία τῆς ἔκφρασής τους καὶ τὴν ἀβρότητα τοῦ νεανικοῦ γυναικείου προσώπου, τὴν ἄψογον τεχνικὴν τοῦ μαρμάρου.

Τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ ἔργου τοῦ καλλιτέχνου εἶναι ἴσως τὰ πορτραῖτα καὶ οἱ προτομές του. Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ φαίνονται σαφῶς αἱ ἐπιδιώξεις καὶ οἱ κλασσικιστικαὶ ἀντιλήψεις τοῦ καλλιτέχνου, πολὺ περισσότερο παρὰ σὲ ἄλλα ἔργα του. Ἐκεῖ ἐξ ἄλλου ἔχει καὶ τὰ ἀξιολογώτερά του ἐπιτεύγματα. Ἡρεμία, καθαρότης μορφῆς, ἐπιμέλεια ἐκτελέσεως εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἐργασίας του. Ὑπάρχει στὸ ἔργο τοῦ καλλιτέχνη τάσις πού θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἰδελεαστική.

Ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀναφέρομεν τὰ μνημεῖα του, ὡς τὸ Μνημεῖον τῶν Πεσόντων εἰς τὸν Ὀρωπὸν τοῦ 1978 καὶ τὸ Μνημεῖον τῶν Πεσόντων τῆς Κυνοῦρίας (1980). Ἀπὸ τοὺς ἀνδριάντας του διακρίνονται ὁ Ἕλλην Τσολιάς (1963) καὶ ὁ ἀνδριάνς τοῦ Ἑμμ. Παππῆ (1953). Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα εἶναι ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνδριάντας πού διαθέτει ἡ χώρα εἰς δημοσίους χώρους. Ἐξ ἄλλου τὸ ἄγαλμα μὲ τίτλον «Νέα γυναῖκα»

(1984), στημένο στον Ἐθνικὸ Κῆπο, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ παρουσιάζει τὴν πληρεστέραν καὶ πιὸ ἀποτελειωμένην ἔκφρασιν τῆς τέχνης τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ γλύπτης ἔμεινε πιστὸς στὶς ἀρχικὰς ἐπιλογάς του καὶ οἱ ἀναζητήσεις του ἔχουν πάντοτε τὶς ἴδιες κατευθύνσεις.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ μετάλλια ποὺ φιλοτέχνησε ὁ γλύπτης, τὰ ἀξιολογώτερα εἶναι τοῦ Ἑμμ. Παππᾶ, ἔργον ἄδρὸν, τοῦ Μ. Καλομοίρη, ἔργον εὐαίσθητον, τῆς Μ. Κάλας, ἔργον λεπτὸν, τοῦ Ἀνδριανοπούλου, ἔργον σαφές καὶ πειστικόν. Ὅπως ἰδιαιτέρως ἀναφέρομε τὸ μετάλλιον τοῦ Βαφοπούλου, ἔργον πράγματι ἐξαιρετικόν, ἐκφραστικόν, ἀρτίως συντεθειμένον, ὅπωςδὴποτε τὸ καλύτερόν του ἔργον.

Ὅσα ἐξετέθησαν ὡδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κ. Ν. Περαντινὸς εἶναι ἓνας καλλιτέχνης εὐσυνείδητος, ἄξιος τεχνουργός, ποὺ ἔμεινε ἀμετακίνητος στὶς πεποιθήσεις του καὶ στὶς ἀντιλήψεις του καὶ ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σημαντικὰ ἐπιτυχημένα ἔργα. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπονέμει ἐφέτος τὸ Ἀριστεῖον Καλῶν Τεχνῶν εἰς τὸν γλύπτην κ. Ν. Περαντινόν.

Τὸ ἕτερον βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπονέμει σήμερον ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἀφορᾷ τὴν βράβευσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐξατόμου Ἱστορικοῦ Ἀρχείου 1941-1944 τοῦ Ἑμμανουὴλ Τσουδεροῦ, καὶ τὸ βραβεῖον αὐτὸ δίκαιον εἶναι νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἕθνους νὰ ἀναμνησθῇ περίδον πλήρων περιπετειῶν καὶ ἀγώνων του καὶ νὰ καταγράψῃ μὲ ἀκρίβειαν καὶ λεπτομέρειαν τὰ συμβάντα τῶν ἐντόνων στιγμῶν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ δημοσιευθὲν ἀρχεῖον θὰ παρέχῃ εἰς τὸν μέλλοντα μελετητὴν ἀκριβῆ καὶ λεπτομερεῖ στοιχεῖα διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἕθνους.

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξ τόμους ἄνω τῶν ἐξακοκοσίων σελίδων ἕκαστος, ἥτοι ἐν συνόλῳ ἐκ 3.944 σελίδων καὶ 2.498 ἐγγράφων. Περιλαμβάνει τὰ σημαντικώτερα πολιτικὰ καὶ διπλωματικὰ ἔγγραφα τῆς περιόδου αὐτῆς τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων πηγῶν τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ἱστορίας τῆς χώρας.

Περιλαμβάνει εἰσαγωγὴν, σημειώσεις καὶ ἐκτενῆ εὐρετήρια, μὲ τὰ ὅποια διευκολύνεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐγγράφων καὶ γίνεται κατανοητὴ ἡ σημασία τους.

Ἡ κατάρτισις τοῦ ἔργου εἶναι ἀποτέλεσμα πολυετοῦς καὶ πολυμόχθου ἀρχειακῆς ἐρεῦνης καὶ μελέτης τῶν πηγῶν, ἀξιολογήσεως καὶ καταγραφῆς, καθὼς καὶ λελογισμένης ταξινομήσεως εἰς ἐνότητας, συνοδευόμενα, καὶ μὲ τοὺς ἀντίστοιχους ὑπομνηματισμούς. Προϋποθέτει ἀξιόλογον καὶ ἀποτελεσματικὴν διανοητικὴν προσπάθειαν καὶ πολὺν μόχθον καὶ ἀφοσίωσιν. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολύτιμου αὐτοῦ ἔργου, ἡ κα Βιργινία Τσουδεροῦ ὑποκατεστάθη εἰς τὴν ἐλλείπουσαν εἰς τὴν χώραν μας συλλογικὴν προσπάθειαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν μνημείων τοῦ πολιτικοῦ μας βίου, ὑποβληθεῖσα εἰς μεγάλην δαπάνην διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἑξατόμου αὐτοῦ ἔργου, προσφέρουσα οὕτω εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἐρευνητάς τὸν πολύτιμον αὐτὸν θησαυρὸν ποὺ ἴσως θὰ ἔχανετο πλήρως ἢ μερικῶς χωρὶς τὴν πράγματι ἀξιέπαινον αὐτὴν προσπάθειαν. Ἡ ἄριστα ἐπιμελημένη αὐτὴ ἔκδοσις ἀποτελεῖ πραγματικὴν ἐθνικὴν προσφοράν, χρήσιμον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευναν εἰς τὸ πεδίον τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ συγχρόνου ἑλληνισμοῦ.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, κατόπιν συμφώνου προτάσεως τῆς Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἀπέφασκε παμψηφεί τὴν ἀπονομὴν βραβεῖου εἰς τὴν **Καν Βιργινίαν Τσουδεροῦ**.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΤΑΞΗ ΤΩΝ ΘΕΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

1. **Ἀριστεῖο θετικῶν ἐπιστημῶν**, ἀπονεμόμενο σὲ Ἑλληνα ἐπιστήμονα, ἐγκατεστημένο στὴν Ἑλλάδα ἢ ἄλλοῦ, ὁ ὁποῖος, παράλληλα πρὸς τὸ σύνολον τῆς προηγουμένης σπουδαίας ἐργασίας του, συνέβαλε σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ μὲ ἔργο ποῦ ἐκτελέσθηκε κατὰ τὴν τελευταία τετραετία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, στὴν περίοδο τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης. Προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεων ἢ προτάσεων ἕως 31 Δεκεμβρίου 1991. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ἀριστείου κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρία τῆς 25ης Μαρτίου 1992.

ΤΑΞΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

1. **Ἐπαθλὸν Γεωργίου Ταρνατόρου-Ἀναγνώστου**, 1.000.000 δραχμῶν, γιὰ τὴ συγγραφὴ ἀνέκδοτης τεκμηριωμένης μελέτης ποῦ θὰ ἀφορᾷ τὸ Μακεδονικὸ Ζήτημα κατὰ τὸν 19ο καὶ τὸν 20ὸ αἰώνα. Τὸ ἔργο πρέπει νὰ κυριαρχεῖ ἐπὶ τῶν πηγῶν καὶ τῆς βιβλιογραφίας, νὰ εἶναι κριτικὸ καὶ συνθετικὸ καὶ προσιτὸ σὲ εὐρύτερο κοινό, νὰ μὴν ἔχει φόρτο παραπομπῶν, καὶ νὰ συγκεντρώνει τίς σχετικὰς ἀναφορὰς στὸ τέλος τῶν κεφαλαίων καὶ νὰ μὴν ἔχει ἔκταση πέραν τῶν 200 τυπωμένων σελίδων σχήματος 8ου. Προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἔργων, σὲ πέντε δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα, ἀνώνυμα, μὲ κάποιο ρητό, ὡς ἐνδειξη, σύμφωνα μὲ τοὺς γενικοὺς ὅρους (ἀριθμ. 4), ἕως τὶς 30 Σεπτεμβρίου 1992. Τὸ βραβεῖο θὰ ἀπονεμηθεῖ κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς 25ης Μαρτίου 1993. Ἄν ἡ προκήρυξη ἀπ βεῖ ἀκαρπὴ ἢ κανένα ἀπὸ τὰ ὑποβληθέντα ἔργα δὲν κριθεῖ ἄξιο γιὰ βράβευση, ἡ Ἀκαδημία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονείμει τὸ βραβεῖο σὲ ἄλλο ἔργο, μὲ θεματικὴ συγγένεια, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχει ὑποβληθεῖ αἵτηση.

2. Βραβείο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, 500.000 δρχ., γιὰ τὴ συγγραφὴ ἀνέκδοτης ἐπιστημονικῆς πραγματείας μὲ θέμα: «Ἡ συμβολὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου τῶν Καλαβρύτων εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ Ἑθνους μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου». Ἡ πραγματεία πρέπει νὰ ἔχει ἔκταση τουλάχιστον 200 περίπου δακτυλογραφημένων σελίδων, συνηθισμένου σχήματος καὶ νὰ ὑποβληθεῖ σὲ πέντε δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα, ἀνώνυμα, μὲ κάποιον ρητό, ὡς ἐνδειξη, σύμφωνα μὲ τοὺς γενικοὺς ὅρους (ἀριθμ. 4), ἕως τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1992. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὸν Μάρτιο τοῦ 1993. Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας θὰ ἀναλάβει τὴν ἐκδοσὴ τῆς ἐργασίας ποὺ θὰ βραβευθεῖ.

3. Βραβείο τοῦ Ἑκδοτικοῦ Οἴκου τῶν Ἀδελφῶν Κυριακίδη, εἰς μνήμην τῆς μητέρας τους Δέσποινας, 1.000.000 δρχ., γιὰ τὴ συγγραφὴ ἀνέκδοτης μελέτης μὲ θέμα τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου ἀπὸ τὸ 1821 ἕως τὸ 1923. Ἡ μελέτη πρέπει νὰ ἔχει ἔκταση τουλάχιστον 200 περίπου δακτυλογραφημένων σελίδων καὶ νὰ ὑποβληθεῖ σὲ πέντε δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα, ἀνώνυμα, μὲ κάποιον ρητό, ὡς ἐνδειξη, σύμφωνα μὲ τοὺς γενικοὺς ὅρους (ἀριθμ. 4), ἕως τῆς 30 Ἀπριλίου 1992. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβείου θὰ γίνῃ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1993.

4. Βραβείο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς Μεγάλης Βρεταννίας, εἰς μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος ἀκαδημαϊκοῦ Κωνσταντίνου Μπόννη, 1.000.000 δρχ., γιὰ βράβευση δημοσιευμένης πρωτοτύπου μελέτης Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Τέχνης. Ἡ μελέτη θὰ πρέπει νὰ εἶναι πρωτότυπη, νὰ καλύπτει θέμα τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ τὸ 400 μ.Χ. ἕως τὸ 1700 μ.Χ., νὰ ἀποτελεῖ σημαντικὴ συμβολὴ στὸν τομέα τῆς Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Τέχνης, εἴτε στὴν παρουσίαση νέου ἀξιολόγου ὕλικου εἴτε στὴ νέα θεωρητικότερη διαπραγμάτευση τοῦ θέματος, καὶ νὰ καταλαμβάνει τουλάχιστον 250 τυπωμένες σελίδες συνήθους σχήματος. Πρέπει νὰ ἔχει δημοσιευθεῖ στὰ τρία τελευταῖα χρόνια (δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1988 καὶ ἐξῆς). Ὁ δὲ συγγραφέας πρέπει νὰ εἶναι Ἕλληνας. Ἡ ἐργασία μπορεῖ νὰ εἶναι δημοσιευμένη σὲ ξένῃ γλώσσᾳ. Ἐργα

μπορούν να υποβληθούν σε τρία αντίτυπα στην 'Ακαδημία μέχρι 30 'Απριλίου 1991. Δεν θα ληφθούν υπόψη Πανεπιστημιακές διατριβές. 'Η άπονομή θα γίνει τον Δεκέμβριο του 1991. Σε περίπτωση που ή προκήρυξη αποβεῖ ἄκαρπη ἢ κριθεῖ ὅτι τὰ υποβληθέντα ἔργα δὲν ἱκανοποιοῦν τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἡ 'Ακαδημία μπορεῖ νὰ ἀπονεῖμει, οἴκοθεν, τὸ βραβεῖο καὶ σὲ ἄλλο ἔργο ποὺ κρίνει κατάλληλο γιὰ βράβευση, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχει υποβληθεῖ αἴτηση.

5. Βραβεῖο Πολεμικοῦ Μουσείου, με χρηματικὸ ἔπαθλο 800.000 δρχ., γιὰ τὴ συγγραφὴ ἀνέκδοτης μονογραφίας περὶ τοῦ Μακεδονικοῦ Ζητήματος κατὰ τὴν περίοδο 1940-1950, βάσει ἀρχειακῶν πηγῶν, ἐλληνικῶν καὶ ξένων. 'Η μελέτη θὰ πρέπει νὰ ἔχει ἔκταση ἄνω τῶν 200 δακτυλογραφημένων σελίδων. Προθεσμία υποβολῆς μελετῶν σὲ πέντε δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα, ἀνώνυμα, με κάποιον ρητὸ ὡς ἐνδειξη, σύμφωνα με τοὺς γενικοὺς ὅρους (ἀρ.θμ. 4), ἕως τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1993. 'Η ἀπονομή τοῦ βραβείου τὸ Μάρτιο τοῦ 1994. Ἄν ἡ προκήρυξη ἀποβεῖ ἄκαρπη ἢ κανένα ἀπὸ τὰ υποβληθέντα ἔργα δὲν κριθεῖ ἄξιο γιὰ βράβευση, ἡ 'Ακαδημία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπονεῖμει τὸ βραβεῖο σὲ ἄλλο ἔργο, με θεματικὴ συγγένεια, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχει υποβληθεῖ αἴτηση.